

2022-08-21 Zomaar een zaterdag bij de corsowagen van HDS

Soms, niet altijd wil ik teveel vooruitdenken. Ook bij de corsowagen was dat zo. Er waren 2 vragen die op de bouwplaats geregeld in me opkwamen. Zo vroeg ik me af hoe Oscar eenmaal onder het zeil vandaan eruit zou zien en wat de jury van Oscar zou vinden.

Op donderdagavond kon ik de vragen laten voor wat ze waren, er was genoeg afleiding. Ik had het genoeg om deel te mogen uitmaken van een groepje konTERS dat er niet tegenop zag om zaken te bespreken als de toekomst van het amateurvoetbal en het plezier dat je aan een eigen volkstuin kunt beleven. Omdat Anja als geen ander weet dat praten en doen niet altijd even goed samengaan, hield ze op een speelse manier in de gaten of ons kontwerk er niet teveel bij inschoot.

Verder viel die avond mijn oog op het "Hondje van Dirk" dat in de luwte van het licht en de muziek lekker in het gras lag. Voor mijn gevoel straalde het diertje een en al tevredenheid uit, tevredenheid met het leven en tevredenheid met Oscar die een paar meter verderop stond.

Vrijdag was een zeer geslaagde en gezellige dag op de bouwplaats. Naarmate de dag vorderde en de beelden van Oscar steeds nadrukkelijker op mijn netvlies verschenen, overkwam me iets merkwaardigs. Het was een soort van helder moment waarop ik bij mezelf dacht: Yes Oscar gaat het helemaal maken, de keuze van Jiska en wat de mannen ervan gemaakt hebben is een schot in de roos of toepasselijker een schot in de dahlia. Ik besloot om heel voorzichtig aan Dirk te vragen hoe hij de kansen inschatte van het onontdekte Wonder van de zee. Over zijn reactie kan ik kort zijn, hij liet daarover niets los.

Dirk vertelde me wel dat bij het werken aan de wagen drie zaken voor hem belangrijk zijn, de theorie van de corsowagen zullen we maar zeggen. De eerste is veiligheid, de tweede gezelligheid en de derde de wagen zelf. Zonder het tegen hem te zeggen dacht ik Dirkie, Dirkie ik begrijp wat je zegt, het is ook heel verstandig maar ik had toch graag van je gehoord dat deze Oscar hard op weg was naar het podium van het corso 2022. Kennelijk was Dirk daar nog niet aan toe. Toen mijn vrouw 's avonds aan me vroeg wat ik dacht van de podiumkansen van HDS vertelde ik haar dat ik samen met het "Hondje van Dirk" dik tevreden was met Oscar. Verder hield ik me net als Dirk op de vlakte. Ze vroeg me nog wel wat ik gedronken had.

En dan de dag zelf, de dag van de waarheid. Ik stond bijtijds op om naar het parcours te gaan. Mijn mond en die van vele andere toeschouwers viel open toen ik Oscar in het echt zag. Ik was helemaal onder de indruk van deze unieke verschijning niet in de laatste plaats door de elegante bewegingen van het Wonder der zee. Desgevraagd vertelde Henk me dat die bewegingen van binnenuit het Wonder zelf komen. Daar zit een 12 volt motortje dat aangedreven wordt door een aggregaat achterop de trekker van Henk. Op zich is dat al een wonder, laten we eerlijk zijn.

De uitslag van de jury vernam ik 's middag op de Lomboklaan. Ik stond daar samen met mijn vrouw op een schaduwrijk plekje schuin tegenover Cees van den Berg. Het toeval wilde dat er een drinkpauze voor de muzikanten was ingelast en dat de auto met de bloemenkoningin erop vlak voor

ons stopte. Omdat ik benieuwd was naar wat Hare Majesteit van het corso vond en naar wat ze onderweg had meegemaakt, liep ik naar haar toe. Voor de zekerheid nam ik mijn thermosfles met koud water voor haar mee. Te drinken had ze genoeg en over het verloop van het corso was ze dik tevreden. Ze voegde er terloops nog aan toe dat er ook een prachtige winnaar uit de bus was gekomen en wel de bouwgroep van HDS.

Zonder dat Hare Majesteit het in de gaten had moest ik me aan de auto vasthouden, mijn hoofd vulde zich met sensatie, ik stond te trillen op de benen. Na een paar ingestudeerde ademhalingsoefeningen kwam ik weer bij zinnen, de stoet ging verder en ik wenste de koningin nog een prettige dag.

In de verte zag ik Dirk aankomen, Oscar volgde hem trouw. Net als in de eerste ronde liep Dirk er ondanks het warme weer zo op het eerste oog rustig en koeltjes bij. Maar dat beeld veranderde radicaal toen hij mij in het vizier kreeg. Ik overdrijf niet als ik de reactie van Dirk typeer als een explosieve vreugde-uitbarsting. Het risico dat er bovenaan de berg een uil van de toren zou vallen, was niet ondenkbeeldig. Wat ik stiekem had verwacht en misschien Dirk ook wel maar niet uitgesproken, was toch uitgekomen: een schitterende en welverdiende eerste plaats. In het bijzijn van een -moeilijk woord- stoetbegeleider wist Dirk me nog wel te vertellen dat in zijn theorie van de corsowagen de wagen nu op de eerste plaats staat.

Maar dat was nog niet alles. Ook Henk die Oscar met zijn trekker behoedzaam voortduwde had een buitengewoon originele act in huis om zijn vreugde van het behalen van de eerste prijs te tonen. Terwijl de trekker langzaam doorreed, stond Henk achter het stuur van de trekker op, deed zijn handen omhoog en balde zijn vuisten. Wat zou het mooi zijn geweest als Henk zo staande op de trekker tussen zijn handen een Oscar in het klein had vastgehouden. Een origineler beeld van de triomf van de HDS bouwgroep kan ik me niet bedenken!

Ik sluit ik mijn tweede en laatste bijdrage aan de corsowagen van HDS af in de wetenschap dat ik niet meer vooruit hoeft te denken want we weten het nu heel zeker, we hebben de beker

-- *Klaas van Eldik*